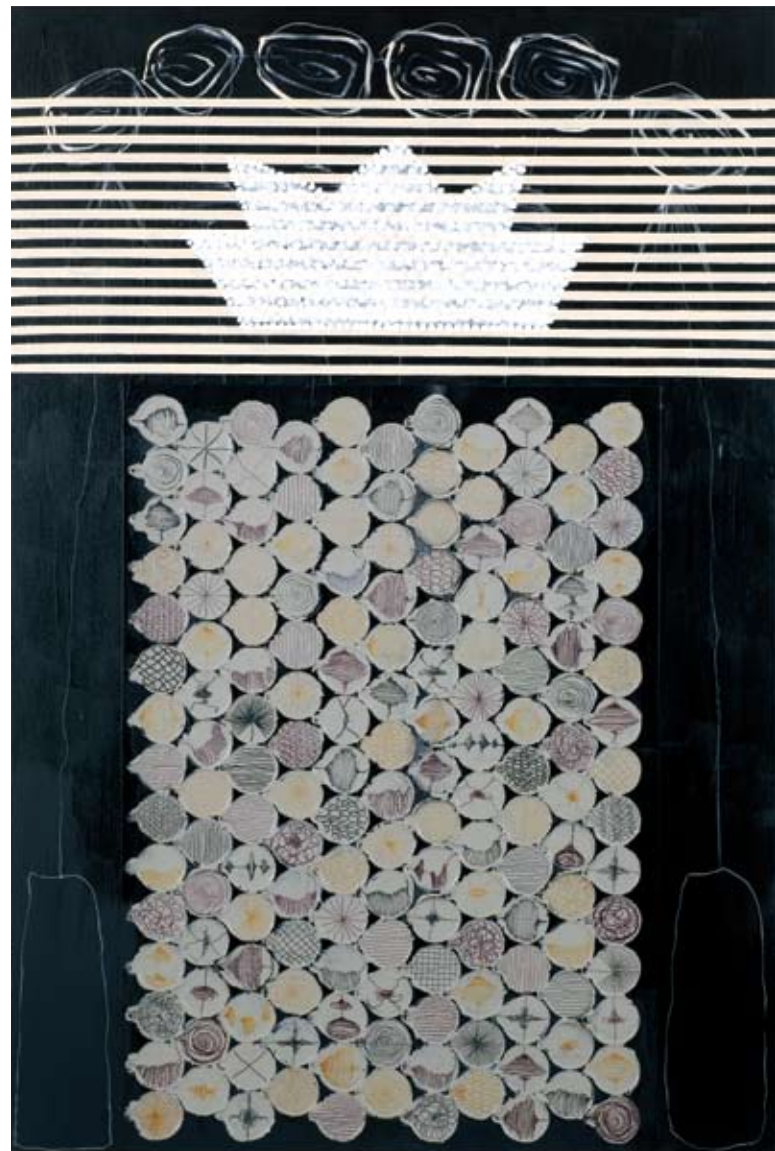

רונית יודקביץ' מודל עירום

↑ ללא כותרת / 2010 / סכניקה מעורבת על בד / 150x100 / Untitled / 2010 / mixed media on canvas

גלריה לאמנות 121, הרצל 121, תל אביב. ימים ג', ד', ו', ש' 11:00-15:00. 050-4003828
121 Art Gallery, 121 Hertzel St., Tel Aviv. Open: Tue, Wed, Fri & Sat 11:00-15:00

גלריה לאמנות
הרצל 121 תל-אביב
121gallery@gmail.com

↑ ללא כותרת / 2010 / סכניקה מעורבת על בד / 100x80 / Untitled / 2010 / mixed media on canvas

Ronit Yudkevitch
Model Painter

Model Painter Installation – painting, object, sound

The greatest significance of the installation *Model Painting* by Ronit Yudkevitch lies in its personal details, in the uncovering of the private, internal story. The installation is confronted by judgmental eyes that penetrate the façade to expose the growling insides.

Yudkevitch entrusts the canvas with her innermost thoughts and feelings. With acrylic on canvas, she uses a palette of grays to create a neat, meticulous and repetitive grid of stripes. Against this background – using an expressive, impulsive and dense line that spirals and defies the linear order and its aesthetic disposition, as well as a collage of commonplace industrial materials – she extricates insights about the essence of the creative process as well as about her own existence. The exploration of materials that allude to her biography and to her inner world creates a contrast between drama and forbearance, excess and restraint, and between the dynamic and the static.

A royal crown, empty frames, two ramshackle pillars supporting a structure that is neither hut nor house, abandoned chairs, Petri dishes with cultures of microorganisms, and a touching wooden stick figure, head adorned with hot-roller-like straw spheres, who seems to almost step off the canvas, are all symbolic motifs in Yudkevitch's work. These signs attest to the chaos and limbo that dominate her world in an everlasting battle between the trendy and the authentic, the simulated and the real. This battle ultimately results in a silent and transparent protest, and in a search for serenity and truth.

The space echoes with the fragile and melancholic voice of Yudkevitch, in a sound installation sampling sound bites from a talk show hosted by Yudkevitch herself. This parodic soundtrack reduces the content of her interviews to repeated words, syllables and fragmented sentences, thus stripping them of all meaning.

The coiled, scribbled line, that appears in the works as self portrait, is transformed into an enlarged, monumental metal object. This is a sculptured model in Yudkevitch's image: tall, erect and long, helical and spiral.

In Yudkevitch's experience she finds a certain affinity to Alberto Giacometti; to his relation to the human figure and to his search for truth through slender and graceful statues, whose minimalist form can be interpreted as metaphoric to solitude and void.

In his essay *Les peintures de Giacometti* (The paintings of Giacometti) Sartre writes:

“A number of nude women, seen at the Sphinx, I being seated at the back of the room. The distance separating us (the floor gleaming and apparently impassable in spite of my desire to cross it) impressed me as much as did the women”. Result: four inaccessible figurines poised on a ground swell which is nothing but a vertical floor. He did them as he saw them, distant. Yet we have four spindling girls of a looming presence, rising from the ground and about to plunge on the painter all together, like the lid of a box. “... with him distance is not a voluntary isolation or even a withdrawal... It is the product – as he has said himself – of

powers of attraction and forces of repulsion. If he cannot get over them, those few yards of gleaming floor which separate him from him from the nude women...he repudiates promiscuity, casual contact; but that is because he desires friendship, love... His figurines are solitary... Giacometti sees the void everywhere... for whole weeks together he has been entranced by the legs of a chair: they did not touch the floor. Between things, between men... the void creeps in everywhere, every creature secretes its own void.” (Sartre, J.P., The paintings of Giacometti, trans. Warren Ramsey. In *Art and Artist* edited by Frankenstein, A., Mundt, E. Loeve, M., Fruge, A., Caroll, R., 179-194. California: University of California press, 1956)

In the works of Yudkevitch, the void is secreted in solitary images, in a frizzy line and in disturbing aesthetics. These aesthetics consist of well-ordered and restrained geometric patterns stretching indefinitely, while contrasted with abstract patterns that break through the organized surface and bear witness to the constant struggle within her world.

The works of Yudkevitch can be read as a complex composition, representing her personality, suspended in an everlasting conflict between the extravert, extravagant world of modeling, and her internal, familial world. These are the battles and storms of emotions from which her work draws its energy and themes.

Ronit Yudkevitch, self-taught artist (apart from art education at the Open College), creates a personal documentation that is fearless and revealing, grotesque and sarcastic. A model painter.

Nurit Tal-Tenne – Curator
2012

ללא כותרת / 2010 / טכניקה מעורבת על בד / Untitled / 2010 / mixed media on canvas / 160x100

גיאומטריים סדורים ומאופקים שנמתחים עד אין סוף, ולעומתם דגמים אבסטרקטים הפורצים אל פני השטח המסודר, המצביעים על העימות המתמיד השרוי בעולמה. אפשר לקרוא את העבודות כחיבור מורכב, המייצג את אישיותה של יודקביץ' הנמצאת בקונפליקט מתמיד בין עולם הדוגמנות המוחצן, האקסטררווגנטי, לבין עולם פנימי ומשפחתי. אלה הם המאבקים וסערות הנפש שמהם יונקת יצירתה אנרגיה ותוכן.

רונית יודקביץ', אמנית אוטודידקטית (למעט לימודי אמנות במדרשה הפתוחה) יוצרת תיעוד אישי, אמיץ וחושפני, גרוטסקי וסרקסטי. מודל עירום.

רונית טל־טנא – אוצרת
2012

מודל עירום מיצב – ציור, אובייקט, סאונד

משמעויות העיקריות של המיצב "מודל עירום" של רונית יודקביץ' מצויה בסימניו הפרטיים, בסיפור הפנימי, האישי שנחשף. המיצב מתעמת עם עיניים שופטות ומפשטות, שחודרות מבעד לפסאדה ומציצות בקרבי הקרביים.

יודקביץ' מפקידה אצל הבד את מחשבותיה, רגשותיה ונימי נפשה. באקריליק על בד היא יוצרת מערכת קווית מדויקת, בטונאליות אפרפרה, המורכבת מפסים חורים ונשנים בגריד נקי ומוקפד. על הרקע הזה היא מחלצת – בקו אקספרסיבי, אימפולסיבי, צפוף ומסתלסל, הפורע את הסדר הקווי ואת המערך האסתטי, וכן בקולאז' המורכב מפיסות ומקטעים של חומרים תעשייתיים וחמימים – תובנות לגבי מהות היצירה ומהותה שלה עצמה. הניסיונות בחומר, שמרמזים על עולמה הפנימי והביוגרפאי, יוצרים קונטרסט בין דרמה לאיפוק, בין ריבוי לתמצות ובין דינאמיקה לסטאטיות.

כתר מלכות, מסגרות ריקות, שני עמודים רעועים המשמשים משען למבנה שהוא ספק סוכה ספק בית, כיסאות מיותמים, צלחות פטרי ועליהן תרבויות, ודמותו הנוגעת ללב של דחליל עירום, עשוי מקל ולראשו גלגלי קש כרולים בשערותיו, שנדמה כי עוד רגע יקום ויחלץ מהבד, כל אלו הם מוטיבים סמליים בעבודתה של יודקביץ'. אלו הם סימנים המעידים על עולמה השרוי במערבולת, בכאוס ובמאבק בין המותגי לאותנטי, בין המוּיף לאמיתי; מאבק המוליד מחאה שקטה ושקופה, וחיפוש אחר השקט ואחר האמת.

קולה הנוגה והשברירי של יודקביץ' מודהד בהלל, בעבודת סאונד המורכבת מקטעים הלקוחים מתוכנית ראיונות בהגשתה. פסקול פארוזי זה מצמצם את התוכן לכדי מילים, הברות ומשפטים קטועים שחורים על עצמם, ובכך מרוקן אותם ממשמעות.

→ דיוקן עצמי / 2010 / טכניקה מעורבת על בד / Self Portrait / 2010 / mixed media on canvas / 130x100